

Benvolguda Doctora meva:

No és que li faci aquest escrit amb intenció de treure-li cap mèrit, però si he de ser-li sincer, tampoc el faig per donar-li.

Tots sabem que vostè, a l'igual que tots nosaltres, tan sols disposa de 24 hores al dia i que la seva feina requereix moltes ganes de sentir de tot i molta paciència per no dir de res...

Dit això, suposo que dono a entendre que em faig càrrec del que pot comportat-li la feina de doctora, però també aprofito per dir que això no li dóna més mèrits per pensar que estem a la seva disposició. És a dir, més aviat (en hores de feina, és clar) la que està a la nostra disposició és vostè.

De ben segur que s'està preguntant per què li dic això, i jo li contesto que trobo totalment intolerable la seva actitud de superioritat envers nosaltres (quan el

seu sou depèn d'una part que ens treuen del nostre), la seva desorganització a l'hora de fer les receptes i la seva professionalitat quan d'una manera ben poc diplomàtica ens fa un volant perquè ens miri algú altre la pressió arterial o quan ens recepta quelcom sense haver fet un previ examen del que ens passa...

La veritat, és que penso que ben poc li costaria fer la feina ben feta, doncs, no crec que li comporti cap desgast corporal mirar la pressió d'aquella persona que en aquell precís moment està marejada o fer-li un examen abans de receptar-li res. O és que potser demà passat, quan ens miri algú altre, li donarem la raó a vostè perquè amb el pas de les hores ens ha tornat l'estabilitat i la qüestió no era la mala estona que nosaltres hàgim pogut passar, sinó que li hem estalviat a vostè que ens mirés a la seva consulta?

N. P. I.

Funcionaris incompetents

Sóc una dona que he tingut la satisfacció de tornar a ser mare. Per aquest motiu ara els meus desplaçaments són més difícils, i em veig en la necessitat d'utilitzar el carret per el bebè.

És aquí on comença el meu problema i sense ser minusvàlida, puc entendre a aquest col·lectiu amb problemes de mobilitat. La vida quotidiana té quantitat de barreres arquitectòniques que la majoria de persones ignorem.

Donat el fet de ser mare, vaig anar a fer el D.N.I. de la meua filla, a les oficines de comissaria a la plaça de la Constitució de Girona, la meua sorpresa va ser que no disposen de cap rampa o mecanisme per accedir a les oficines, tot i que sembla que fa molt poc varem fer unes reformes a l'edifici. Però amb molta paciència, vaig esperar a que el "senyor conserge" tingués la sana amabilitat d'ajudar-me amb el carret per poder pujar les escales, després d'un considerable esforç i la mirada impassible del suposat funcionari davant d'una taula buida de feina sense altra tasca que la d'informar (suposadament) vaig arribar al seu pedestal. Si no fos perquè la noia encarregada dels passaports em va

atendre amb una amabilitat fora del corrent, jo hauria pensat que és veritat allò que no hi ha cap funcionari que valgui un duro.

Ara que som europeus de dret i volem seguir els models dels nostres països veïns seria necessàriament bo que prenguéssim consciència del que significa corresponsabilitat per part de les administracions i les persones que ocupen llocs d'atenció al públic, perquè si les persones que en teoria paguem, tots, amb els nostres impostos, no són capaços d'entendre quin és el deure envers la societat, la quals els permet tenir un lloc de treball per vida, si no és així no mereixen ocupar el lloc que tenen.

També seria bo tenir en compte per part del nostre ajuntament, que no disposa d'ascensor com tants altres llocs de la província, si no és possible tenir-ne, al menys que siguin una mica més amables que l'esmentat senyor i quan es trobin en una situació similar prenguin consciència a l'hora d'ajudar a una persona davant una barrera arquitectònica, que n'hi ha moltes per tot arreu.

I. Ruiz